

Bitburg-Trier

27 t/m 29 april 2018

Reisverslag Deurnes Mannenkoor

Met koffers, trolleys en tassen vol goede voornemens verzamelde het reisgezelschap, waaronder een kwartet rookies, zich rond de klok van 08.30 uur op het parkeerterrein van Fletcherhotel Willibrordhaeghe. De bus werd geacht om 09.00 uur koers te zetten, bestemming hotel Eifel-Stern in Bitburg. De reizigers waren dermate goed gemotiveerd dat de bus al om 08.45 uur kon vertrekken naar de eerste stopplaats, Maastricht. Dit was in het verleden nauwelijks denkbaar. Als deze tendens zich voortzet, dan moet het wel een bijzonder gedisciplineerde reis worden. De trip is georganiseerd door MCT reizen in opdracht van het DMK bestuur met Hans Bouwmans als coördinator. Naar later zou blijken was dit, na zeventien jaren trouwe dienst, de laatste busrit van onze chauffeur Peter van Ieperen (noem mij maar Peer) Vanaf dinsdag 1 mei gaat hij verder als vrachtwagenchauffeur.

Goed en wel op weg, toen de eerste broodjes, koeken en snoepzakken alweer uit de tassen te voorschijn kwamen, nam voorzitter Jan Bouwmans kort het woord. Naast wat huishoudelijke mededelingen, waaronder het goede bericht van Gerard Daandels, wenste hij alle deelnemers een fijne reis toe. Vanuit bestuurswegen zou hij er het zwijgen toe doen. Hij heeft woord gehouden wat zeker niet wil zeggen dat we hem niet meer gehoord hebben.

Na een omleiding op de A2 stopte onze oude hoestbui op wielen, met zes en een halve ton op de kilometer-teller, om 10.30 uur op de Maasboulevard in Maastricht precies bij de Oranjemarkt. De meute werd vrij gelaten met de mededeling dat de bus om 13.45 uur weer zou vertrekken. - Waar ze allen plotseling vandaan kwamen was een raadsel, maar om stipt 13.45 uur kon de bus vertrekken richting Margraten. Ondergetekende hoort Pieter, de man van Arnold, nog zeggen; wat is dit een gedisciplineerd gezelschap zeg....nou zegt de schrijver, we spreken elkaar zondag nog wel een keertje.....Bij navraag, wat de leden zoal ondernomen hadden in Maastricht kwamen er verwachte, maar soms ook verrassende dingen naar voren. Het zonnige weer en de ontluikende drukte in de stad bracht de meeste leden er toe een terrasje te nemen en een kop koffie te drinken al

of niet met een stukje Limburgse vlaai. Uiteraard zijn er ook leden onder ons die op dit soort dagen geen koffie drinken maar zich laven aan het blonde gerstenat. Als na het bestellen van een pilsje blijkt dat het glas nog kleiner is dan gevreesd, zegt een lid; "*Doe mij direkt mer nun emmer*". We noemen geen namen maar als hij zijn rugzak draagt zie je nauwelijks verschil tussen de voor- en de achterkant. - Vanzelfsprekend werden er kerken bezocht en kaarsjes gebrand voor het gedenken van dierbaren en naasten die bijstand nodig hebben. - Frans en Marjo hadden een rendez-vous met zoon Koen tijdens een uitgebreide lunch. - De oranjemarkt werd bezocht en anderen maakten een flinke wandeling. Er waren vele activiteiten in de stad en zoals het zich liet aanzien heeft niemand zich verveelt tijdens deze stop.

Om 14.00 uur arriveerde de bus op het imposante kerkhof van Margraten. De plek waar zo'n acht en een half duizend gesneuvelde, veelal Amerikaanse militairen begraven liggen. Even melden, acclimatiseren en dan een paar nummers zingen. Nadien is eenieder vrij tot 15.15 uur. Als de gruwelen van menig gevoerde oorlog doordringen word je langzaam één met de omgeving. Op de vraag "waarom" zullen we nooit een echt antwoord vinden. Is het alleen de wapenindustrie??? - Het koor wordt gerekruteerd naar de kapel van de immense Memorial toren. Bij het betreden proef je al meteen de uitzonderlijke akoestiek. Met deze wetenschap weet je bijna zeker dat elke zanger tot de laatste vezel in zijn lijf gemotiveerd is om juist op deze plek iets speciaals te brengen. Achtereenvolgens worden Signora Delle Cime, Pater Noster, Ave Maria (Janacek) en The Evenings Pastorale ten gehore gebracht. Enkele toevallige

passanten waren diep geroerd. Het applaus van een dame vatte alle gevoelens samen, respect maar ook een dankjewel. Het gevoel van de Kastor-kerke in Koblenz (BuGa) kwam weer even in herinnering. - Hier en daar rees de vraag hoeveel gesneuvelden liggen er hier, en

hoeveel liggen er in Ysselsteyn (L)? In Ysselsteyn liggen ruim 31000 gesneuvelden. Stipt 15.15 uur vertrok ons vehikel via Maastricht en Wallonië richting Duitsland. Op een vocale uitspatting na was het vrij rustig in de bus. Toen de zon zich wat nadrukkelijker manifesteerde en het stilaan wat warmer werd in de bus vroeg Kees Bouwmans aan chauffeur Peer, of er ook *“ventilatie”* in de bus was, waarop Riny adrem reageerde met de vraag; *“Wa vroegde Kees, ne vent die lastig is?”* Dit zijn nu van die oprispingen die een koorreis vaak onvergetelijk maken. In Wallonië werd van 16.00-16.15 uur een korte rookstop gehouden. Het weer, en de stemming in de bus waren prima. Om 17.30 uur arriveerde de bus bij hotel Eifel-Stern in Bitburg. Via Peer kregen allen hun kamersleutel aangereikt bij de bus. Verder geen toestanden aan de balie. Snel met de bagage naar de kamers om wat op te frissen, een uiltje te knappen of ander zaken te regelen.

Om 19.00 uur stond het dinerbuffet gereed. In een van de restaurants waren drie lange tafels gereserveerd voor het DMK. Na het diner waren allen vrij hun avond zelf in te vullen. Sommige moesten even chillen, andere gingen korter of langer wandelen, en weer anderen bezochten de Biergarten, wel met de opmerking dat het vrij snel afkoelde in de avonduren. Op enig moment werd de bar binnen ook geopend. Vele DMK gezindten bevolkten al snel de ruimte tezamen met een aantal Legacy Vets, een motorclub van oorlogsveteranen uit Europa en Amerika. Dit moet onze Bas als veteraan heel veel goed hebben gedaan. Gelijkgestemden met gelijke gespreksstof. Vele hotel gasten namen de slogan *“Bitte Ein Bit”* letterlijk. Dat kan ook niet anders hemelsbreed enkele kilometers vanaf de bekende brouwerij. Zo rond de klok van 23.00 uur kwamen gasten tot de conclusie dat ze toch een lange en drukke dag achter de rug hebben. De harde kern heeft het keerpunt meestal wat later liggen. Dag een is min of meer een feit en al snel worden er hier en daar schaapjes geteld....

Op zaterdagochtend stond vanaf 07.00, uur in buffet – vorm, het ontbijt gereed wetende dat onze bus zou vertrekken om 8.45 uur richting Trier. Tijdens het ontbijt kwamen steeds meer gasten naar binnen die mopperden over de telefoons die een of meerdere malen hadden gerinkeld in de avond- en zelfs nachtelijke uren. Dit was erg irritant. Had je geen last van de telefoon dan had je wel last van een loeiende sirene, een inbraakalarm in de nabijheid van het hotel of de muziek vanuit een auto die

zo nodig hun takkenherrie aan iedereen moesten laten horen. Het hotel was n.l. gevestigd in een gerenoveerde barak op de voormalige kazerne van Amerikaanse militairen. De militaire basis betrof vele hectaren heuvelachtig terrein.- Mooi op tijd vertrok om 8.45 uur de bus naar Trier. De vertrektijd was 15 min. vervroegd vanwege een wegomleiding richting Trier. Om 9.15 uur stapten we uit in het centrum van Trier. Toen Riny uit de bus stapte met een flinke rugzak om, merkte iemand op dat dit toch best zwaar moest zijn. Nee, anticepeerde Jan Bouwmans, *“die hettie allein um, veur zinne balans”* ... Om 14.15 uur zouden we hier op deze plek weer verzamelen voor vertrek. De eerste twee uren waren ingeruimd voor een onvervalste stadswandeling. De groep werd opgesplitst in tweeën. Twee gidsen stonden gereed. Evenals vorig jaar in Leuven, had het ook nu weer veel voeten in de aarde om gewoon twee groepen samen te stellen. Wat is dat toch met dit koor??? Eindelijk kon de stadswandeling aanvangen. Een groep liep met Myriam, een Nederlandse gids, sinds drie jaar woonachtig in Trier en de andere groep liep met een Vlaamse gaai. Met name zij bleek erg lang van stof te zijn volgens haar toehoorders. En als je niet bij de les was dan verhefte zij haar stem. Zij was erg belerend. Zoals vaak het geval is, krijg je een complete Wikipedia over je heen waar je gelijk meer dan de helft van vergeet. Voor de echte culturele liefhebber had het wel iets leerzaams.

Rond 11.30 uur verzamelde beide groepen zich in de imposante Basilica (ca. 310 na Chr.) voor een miniconcert dat al eerder was vastgelegd. Toestemming om te mogen zingen in deze immense Basiliek werd toch niet gelijk verkregen. Het mannenkoor zou al gezongen hebben....oeeps. Na veel vijven en zessen, en na het tonen van schriftelijk bewijs kreeg men alsnog toestemming om enkele nummers ten gehore te brengen. Het werd een prachtig optreden. Meerdere aanwezige toehoorders waren tot tranen toe geroerd volgens getuigen.

Na dit optreden volgde er rond de klok van 12.00 uur al snel een tweede optreden in de Dom Sint Peter. Hier verliep e.e.a. allemaal wat moeizamer. Het opstellen ging niet van een leien dakje en tot overmaat van ramp begonnen de klokken ook nog te luiden. Akoestiek was hier ook wat minder dan in de basiliek. De concentratie leek hier en daar verslapt. Na afloop van dit optreden was een ieder vrij te gaan en te staan waar men wilde. Gevraagd werd om tijdig terug bij de bus te zijn. Er was voldoende ruimte en gelegenheid om te lunchen, een wijn te proeven, te winkelen of te genieten van het

prachtige weer en de mooie stad, precies gelijk met de 200 jarige verjaardag van hun oud inwoner Karl Marx. Tijdig verzamelden de reizigers zich weer bij de bus.

Om 14.15 uur kon de bus zijn reis naar Schweich am Mosel aanvangen. Rond 14.45 uur liepen we Altesheim Sint Jozef binnen. De bus was nog niet helemaal gearriveerd, deze moest nog twee haakse bochtjes overwinnen. De oudjes werden binnen gereden in hun rolstoelen. In de voorste rijen zaten al flink wat oudjes waaronder flink dementerende mensen. En verdorie, plotseling stond de bus ook aan het Altesheim Sint Jozef. Peer had de twee vrij smalle Tarzanbochten overleefd. Toen nagenoeg alle oudjes binnen zaten mocht het koor opdraven en heette zuster Serpentina (????) die nog twee jaar in Maastricht had gewoond, ons van harte welkom. Alles op zijn Duits, niet lullen maar poetsen. Zo ook raasden wij door ons repertoire heen zonder nummers toe te lichten. De spanningsboog van de ouderen is erg

kort. De zuster en haar vrijwilligers waren in elk geval super tevreden. Bij de bewoners was dit niet helemaal duidelijk. Maar als de leiding het prima vindt, wie zijn wij dan om daar aan te twijfelen. Na afloop was er koffie met ^{gebak} als dank voor bewezen diensten. Om 16.40 uur werd de terugreis aanvaard. Als we maar weer door de Tarzanbochten zijn dan komt het vast goed. Om 17.15 uur arriveerde de bus bij het hotel. Vanaf 18.00 uur dinerbuffet en de rest van de avond vrij. De eerste regendruppels waren daar. Het zonnige weer leek op. De avonduren werden ingevuld op de bekende wijze, wandelen, rusten wat drinken en buurten. Alhoewel buurten wat moeilijker ging want de Duitse coverband PROOF speelde in het aangrenzende café haar rocknummers met verve, soms alleen wat hard. The Vets genoten zichtbaar. Rond de klok van 23.00 uur stopte de Band en hielden The Vets hun afscheidsritueel. De gevallen broers werden herdacht met een toast, een minuut stilte en een Vet Piper die Amazing Grace speelde. Wat volgde was een formeel afscheid van elkaar. Indrukwekkend slotstuk.

Na het ontbijt op zondag, mochten om 09.45 uur de koffers in de bus. Het regende en begon steeds harder te regenen. Ondanks het slechte weer kon de bus om 10.00 uur richting Monschau koersen. De weersomstandigheden zouden mede het verloop van het programma bepalen. Om 11.45 uur gearriveerd in Monschau scheen het zonnetje. We waren vrij tot 15.45 uur. Af en toe een regendrup maar het bleef overwegend droog. Veel tijd werd op een van de vele terrasjes versleten om de tijd te doden. Ook de glasblazerij werd aangedaan. Om 15.45 uur ging het richting Vaals. Om 16.50 uur reden we de parking op van het Drielandpunt. Hier mochten we een kwartier rondhuppelen. Aansluitend hebben we net zo lang in de bus moeten zitten om van de parkeerplaats af te komen dan we rond hebben gelopen. Altijd weer die slagbomen die niet werken als je geen muntjes hebt.

Om 17.30 uur parkeerde Peer zijn bus bij restaurant Wilhelminatoren. Na de groepsfoto werd het gezelschap verwacht in het restaurant. Een erg gemiddeld toeristen menu werd uitgeserveerd. Om 19.20 uur was het de hoogste tijd om richting Deurne te rijden. Rijdend in het Brabantse nam Hein Albers de microfoon ter hand en bedankte hij zijn medereizigers, het bestuur in het algemeen en Hans Bouwmans in het bijzonder. Martien Koolen was inmiddels met een hoed rond geweest voor een vrijwillige donatie t.b.v. de chauffeur die ons bijna veilig thuis heeft gebracht. Ook Peer werd bedankt voor zijn goede zorg. 20.45 uur was het zover. De koets stopte op het parkeerterrein van ons thuishonk. Al weer een reis afgesloten met goed gevolg.

Opgetekend Jan Elbers 1 mei 2018.

Frans en Marjo van der Aa-Pluijm
Hein en Gerda Albers-Knorren
Johan en Marjon Beekers-van Vijfeijken
Kees Beekers & Rianne Verspay
Pieter & Miranda Beekers-Snellens
Frans en Thea Bennenbroek-Janssen
Frits en Francien Bouwmans-Janssen
Hans en Hélène Bouwmans-Hoonings
Jan en Petra Bouwmans-Nooijen
Kees en Marion Bouwmans-v.d. Berkmortel
Jan en Nellie Elbers-Rajmakers
Ad en Leny van Helmond-v.d. Heuvel
Jo en Joke van Hoek-Koppers
Martien en Martje Koolen-Berkvens
Leo en Thea van Loon v.d. Rijt
Gerry Martens
Henk Martens
Toon en Thea Melgers-v.d. Linden
Jan Meulendijks
Riny Meulendijks
Jos en Mieke Nooijen-Bennenbroek
Bas Schrama en Lorraine Benders
Berry en Iet Welten-Toonen
Arnold Wennekens en Pieter Druif
Karel en Francie de Wit-Manders
Mike Zschüschen en Franka Janssen
Jan Berkers
José Nooijen en Tiny Koppens

4